

Άρθρο που δημοσιεύθηκε στη μηνιαία θεωρητική επιθεώρηση **ÖZGURLUK DUNYASI** που κυκλοφορεί στην Τουρκία και στο τουρκικό Κουρδιστάν (στο τεύχος 255, Ιούνιος 2014). Η έκδοση θεωρείται το θεωρητικό περιοδικό του Κόμματος Εργασίας (EMEP).

Μετάφραση από τα τούρκικα: Σείτ Αλυτογάν

Όπως είναι γνωστό, η εμφάνιση και η εισβολή που πραγματοποίησε το **ISIS** στις πόλεις του Ιράκ και της Συρίας, προκάλεσε το ενδιαφέρον της διεθνούς κοινής γνώμης.

Πώς μέσα σε τόσο λίγο χρονικό διάστημα το **ISIS** μπόρεσε να πραγματοποιήσει τόσες εισβολές και μάλιστα χωρίς να αντιμετωπίσει σοβαρές αντιστάσεις και, το σημαντικότερο, τι μέλλον περιμένει το Ιράκ και τη Συρία;

Μετά την εισβολή του **ISIS** στο Ιράκ, ο πρωθυπουργός της χώρας κάλεσε την Αμερική για βοήθεια και οι Σιίτες του **Μοκτάντα Σαντρ** («Στρατός του Θεού») ξεκίνησαν να εξοπλίζονται.

Ενώ από τη μεριά του το **Ιράν** ανακοίνωσε ότι εάν δεχτούν επιθέσεις οι ιερές εγκαταστάσεις, δεν θα μείνει σιωπηλό και θα στείλει στρατιωτικές δυνάμεις.

Η **Σαουδική Αραβία** ανακοίνωνε ότι οι εξελίξεις είναι αποτέλεσμα εσωτερικού πολέμου. Την πιο ψύχραιμη στάση κράτησε η κυβέρνηση της Τουρκίας. Έτσι, παρόλο που 49 άτομα από το προσωπικό της τουρκικής πρεσβείας και 31 οδηγοί νταλίκας κρατούνται από το **ISIS** ως όμηροι, και ενώ είχαν τις πληροφορίες για τις εξελίξεις αυτές, δεν πάρθηκε κανένα μέτρο αποτροπής.

Για τους πολλούς θεωρείται περίεργο, μέσα σε τόσο λίγο χρονικό διάστημα το **ISIS** να αποκτήσει τόσο μεγάλη δύναμη. Όμως δεν υπάρχει τίποτα το παράξενο, αν κανείς αναλύσει σωστά τις ρωγμές που ανοίχτηκαν μέσα στους λαούς και τις μειονότητες, θρησκευτικές είτε εθνικές. Κανονικά οι εισβολές που έγιναν το Γενάρη στην **Φαλούντζα** και το **Ραμάντι** ήταν οι πρώτες ισχυρές ενδείξεις των σημερινών εξελίξεων.

Το Ιράκ ύστερα από την αμερικάνικη εισβολή

Ύστερα από την επίθεση στους δίδυμους πύργους, η Αμερική με το πρόσχημα της αντιτρομοκρατίας, έφερε στην ημερησία διάταξη τη στρατηγική της αποτροπής ενδεχόμενων εναντίον της επιθέσεων. Η Αμερική υποστήριζε ότι έχει δικαίωμα να επέμβει με κάθε μέσον στις χώρες όπου θεωρεί ότι υπάρχουν εναντίον της απειλές. Με αυτό το σκοπό ανακοινώθηκε το δόγμα της μεγάλης Μέσης Ανατολής και Β. Αφρικής, σε χώρες στις οποίες βρίσκονται πλούσια αποθέματα πετρελαίου, το **65%** των παγκόσμιων αποθεμάτων πετρελαίου και το **41%** του φυσικού αερίου.

Η πρώτη εισβολή προς αυτή την κατεύθυνση, πραγματοποιήθηκε στο Αφγανιστάν, όπου η Αμερική είχε συνεργαστεί στο παρελθόν με την Αλ Κάιντα στη διάρκεια της σοβιετικής εισβολής.

Ύστερα ήρθε η σειρά του Ιράκ, που είχε γίνει στόχος της Αμερικής μετά από την εισβολή που αυτό είχε κάνει στο Κουβέιτ. Το Μάρτιο του 2003, η Αμερική εισέβαλε στο Ιράκ και μέσα σε λίγο χρόνο ανέτρεψε το καθεστώς του Σαντάμ. Ύστερα από την εισβολή της Αμερικής, οι Κούρδοι που αποτελούν το **20%** του πληθυσμού του Ιράκ, προχώρησαν σε αυτονομία στις κουρδικές περιοχές ενώ οι Σιίτες που αποτελούν το **65%** του πληθυσμού, εκφράστηκαν δυναμικά μέσα στην κεντρική κυβέρνηση. Οι σουνίτες που είναι το **15%** του πληθυσμού, παρόλο που συμμετείχαν στην κεντρική κυβέρνηση, έχασαν δύναμη και κύρος σε σχέση με την εποχή του Σαντάμ. Η κεντρική κυβέρνηση αποτελούνταν από Κούρδους, Σουνίτες και Σιίτες (Πρωθυπουργός Σιίτης, Πρόεδρος της Δημοκρατίας Κούρδος και Πρόεδρος της Βουλής Σουνίτης).

Κοντόι ημιφορηγών του ISIS στην επαρχία Ανμπάρ

Όμως στο μοίρασμα της εκτελεστικής εξουσίας και το μοίρασμα των εσόδων από το πετρέλαιο και περιοχών όπως το **Κιρκούκ**, δεν βρέθηκε ικανοποιητικός για όλες τις πλευρές συμβιβασμός.

Ακριβώς σε αυτό το σημείο μπαίνει στο παιχνίδι η Αλ Κάιντα στο Ιράκ. Η Αλ Κάιντα βρήκε γρήγορα βάση μέσα στις μάζες των Σουνιτών λόγω αυτών των διαφορών, αλλά και λόγω εθνικών - θρησκευτικών ζητημάτων. Η πτέρυγα της Αλ Κάιντα, που ήταν υπεύθυνη για πολλές επιθέσεις από το 2003 στο Ιράκ, ονομάστηκε το 2004 **«Ισλαμικό Κράτος του Ιράκ»**.

Η μη επίλυση των προβλημάτων, πρακτικά οδήγησε την χώρα να διαμελιστεί σε τρία κομμάτια (στο βόρειο οι Κούρδοι, στο δυτικό οι Σουνίτες και στο νότιο οι Σιίτες). Οι εντάσεις και συγκρούσεις αυξάνονταν όλο και περισσότερο. Η Αμερική υποστήριζε τον πρωθυπουργό Μαλίκι με σκοπό να εμποδίσει τους Σιίτες να προσεγγίσουν το Ιράν. Αλλά ταυτόχρονα θα επιδίωκε να αποτελέσει τον πολιτικό εκφραστή της ισορροπίας μεταξύ θρησκευτικών και εθνικών μαζών. Όμως η σταθερότητα που επιθυμούσε η Αμερική δεν ήρθε στο Ιράκ και συνεχίστηκαν οι αντιστάσεις και επιθέσεις που ενοχλούσαν την Αμερική και τον Μαλίκι.

Ο **Μαλίκι** λόγω αυτής της κατάστασης, συνέχισε την άσκηση έντονης καταπίεσης πάνω στους Σουνίτες και αυτό οδήγησε σε διαρκείς εντάσεις μεταξύ κυβέρνησης και Σουνιτών. Ύστερα από τις εκλογές του 2010 δόθηκε εντολή σύλληψης του Σουνίτη αντιπροέδρου της Δημοκρατίας **Ταρέκ Χασιμί**, που κατηγορήθηκε σαν υπεύθυνος βομβιστικών επιθέσεων. Ολόκληρη η φρουρά του Χασιμί αποτελούνταν από μέλη των μηχανισμών του σανταμικού καθεστώτος. Ο Χασιμί πρώτα πήγε στο ιρακινό Κουρδιστάν και από εκεί πέρασε στην Τουρκία ως διωκόμενος ηγέτης των Σουνιτών. Τα δικαστήρια τον καταδίκασαν ερήμην σε θάνατο.

Το 2013 πραγματοποιήθηκαν συλλήψεις μελών της φρουράς του Σουνίτη υπουργού Οικονομίας **Ραφί Ισάβι**. Προς το τέλος του 2013 πραγματοποιήθηκε επίθεση των αστυνομικών στο σπίτι του Σουνίτη βουλευτή **Ελ Αλβάνι**, στην πόλη **Ελ Ανμπάρ**, στην οποία δολοφονήθηκε ο αδελφός του. Οι εντάσεις ξεκίνησαν να παίρνουν μεγάλες διαστάσεις λόγω αυτών και παρόμοιων γεγονότων και η κυβέρνηση πήρε επιπλέον μέτρα για να συντρίψει την σουνιτική αντιπολίτευση. Οι Σουνίτες, κάτω από αυτές τις πιέσεις, ξεκίνησαν να βλέπουν ως σωτήρα την οργάνωση **ISIS**. Το **ISIS** απόκτησε τη μεγαλύτερη βάση και δύναμή του πρώτα στην **Ελ Ανμπάρ**.

Στο ίδιο χρονικό διάστημα, η Τουρκία και η Σαουδική Αραβία πίεσαν το Ιράκ να εκλέξουν Σουνίτη πρόεδρο Δημοκρατίας. Όμως με την παρέμβαση του Ιράν συμβιβάστηκαν Κούρδοι και Σίιτες και ο Κούρδος ηγέτης **Ταλαμπανί** εκλέχτηκε ξανά πρόεδρος της Δημοκρατίας. Όμως τα προβλήματα που υπήρχαν μεταξύ Κούρδων και Μαλίκι, συνεχίστηκαν και μεγάλωσαν παρόλο τον συμβιβασμό που είχαν για τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, πράγμα που οδήγησε σε νέες εντάσεις και κρίση σχέσεων. Σύμφωνα με το άρθρο 140 του ιρακινού Συντάγματος, που μπήκε σε ισχύ από το 2005, προβλεπόταν ότι το 2007 θα γινόταν **δημοψήφισμα για τις αμφισβητούμενες** περιοχές, πλούσιες σε **κοιτάσματα πετρελαίου**, όπως το **Κιρκούκ**. Όμως με παρέμβαση της Αμερικής το δημοψήφισμα αναβλήθηκε για πέντε χρόνια. Το 2012 αντί να γίνει δημοψήφισμα, η κυβέρνηση του Μαλίκι δημιούργησε στρατιωτικές δυνάμεις που ονομάστηκαν **«Δύναμη Επιχείρησης Τίγρη»** και τις έστειλε στις αμφισβητούμενες περιοχές. Η εξέλιξη αυτή έφερε τους Κούρδους και τις κυβερνητικές δυνάμεις στα πρόθυρα του πολέμου.

Ταυτόχρονα αποτελούσε μεγάλο πρόβλημα το μοίρασμα των εσόδων από το πετρέλαιο μεταξύ της κυβέρνησης και των Κούρδων οι οποίοι ζητούσαν περισσότερο μερίδιο. Οι Κούρδοι, παρακάμπτοντας την κεντρική κυβέρνηση, προχώρησαν σε συμφωνία πώλησης πετρελαίου στην τουρκική κυβέρνηση, και αυτή η εξέλιξη χειροτέρεψε τα πράγματα ακόμη περισσότερο.

Στην ερώτηση που γίνεται σήμερα, τι μέλλον περιμένει το Ιράκ, η απάντηση βρίσκεται στον τρόπο με τον οποίο θα λυθούν τα προβλήματα μεταξύ Σουνιτών, Σιιτών και Κούρδων. Η παρέμβαση του ιμπεριαλισμού, της Τουρκίας, της Σαουδικής Αραβίας κλπ, προσδιορίζει το μέγεθος και τον χαρακτήρα των προβλημάτων και οι εξελίξεις στην ευρύτερη περιοχή θα επηρεάσουν το μέλλον αυτής της χώρας. Το **ISIS** (Ισλαμικό Κράτος του Ιράκ και της Συρίας) είναι αποτέλεσμα αυτών των προβλημάτων και αντιφάσεων που δημιουργήθηκαν από τις παρεμβάσεις και εισβολές των ιμπεριαλιστών σε συνεργασία με τα συντηρητικά καθεστώτα της περιοχής.

Η πολιτική της ιμπεριαλιστικής παρέμβασης στη Συρία και το ISIS

Οι ιμπεριαλιστικές χώρες, για να εξασφαλίσουν μια αναδιάρθρωση στις αραβικές χώρες για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων τους, υλοποίησαν σχέδια στην Λιβύη όπου δυνάμεις όπως η Αλ Κάιντα υποστηρίχτηκαν από το ΝΑΤΟ. Όμως ο κύριος στόχος των ιμπεριαλιστών ήταν να προκαλέσουν ρωγμές στο πόλο αντίστασης των Σιιτών στη Συρία, για αποδυνάμωση της **Ρωσίας** και της **Κίνας** που υποστηρίζουν αυτόν τον πόλο.

Η πολιτική παρέμβαση σκόπευε σε αυτές τις χώρες να δημιουργηθούν δυνάμεις αντικαθεστωτικές και να ενωθούν για να ανατρέψουν τις κυβερνήσεις τους. Η Τουρκία με **«νέα Οθωμανική πολιτική»**, έγινε υποψήφια να παίξει ηγετικό ρόλο στην περιοχή. Ο πρωθυπουργός **Ερντογάν**, πριν ξεκινήσει ο πόλεμος στη Συρία, είχε ανακοινώσει ότι μέσα σε μερικούς μήνες θα ασκήσουν θρησκευτικό προσκύνημα στο τζαμί Εμέβι, στη **Δαμασκό**. Η Αμερική, η Γαλλία και οι υπόλοιπες ιμπεριαλιστικές χώρες, μαζί με τους συνεργάτες τους όπως η Τουρκία, η Σαουδική Αραβία και το Κατάρ, θεωρούσαν ως απειλή τους Σίιτες και έπαιξαν ενεργό ρόλο στις παρεμβάσεις.

Η κυβέρνηση του Ερντογάν, από το 2011 μέχρι τώρα, υποστήριξε με κάθε μέσον το **«Εθνικό Συμβούλιο της Συρίας»** και προετοίμασε το έδαφος ώστε εκατοντάδες χιλιάδες Σύριοι να περάσουν στην Τουρκία ως πρόσφυγες. Όμως αυτή η προσπάθεια δεν απέδωσε το προσδοκώμενο αποτέλεσμα και με την παρέμβαση της Αμερικής, όλη η συριακή αντιπολίτευση μαζεύτηκε στην πρωτεύουσα του Κατάρ Ντόχα. Ύστερα από αυτές τις συναντήσεις, οι αντιπολιτευτικές δυνάμεις ονομάστηκαν **«Συριακή αντιπολίτευση και Συνασπισμός επαναστατικών δυνάμεων»**. Ως στρατιωτική δύναμη αυτής της συμμαχίας, δημιουργήθηκε ο **«Ελεύθερος Στρατός της Συρίας»**. Όμως ούτε αυτή η προσπάθεια που ξεκίνησε από την Αμερική πέτυχε. Δεν μπόρεσαν να ξεπεράσουν τα εσωτερικά τους προβλήματα, ούτε στο στρατιωτικό πεδίο μπόρεσαν να πετύχουν αποτελέσματα. Αυτές οι αποτυχίες οδήγησαν την Τουρκία και την Σαουδική Αραβία να υποστηρίξουν τους τζιχαντιστές για τα μακροπρόθεσμα συμφέροντά τους.

Στην άλλη μεριά αυτού του πόλου, ήταν σιιτικά καθεστώτα όπως του Ιράν και του Ιράκ, ακόμα και η Χεζμπολάχ του Λιβάνου, που πήραν ανοιχτά θέση υπέρ του Άσαντ. Οι πολύπλοκες αυτές παρεμβάσεις δημιούργησαν μια εικόνα που παρέπεμπε περισσότερο σε πόλεμο θρησκευτικών διαφορών. Ο θρησκευτικός χαρακτήρας του πολέμου, βοήθησε τους τζιχαντιστές να μαζέψουν πολεμιστές από όλο τον κόσμο.

Ταυτόχρονα ο έλεγχος όλο και περισσότερο πέρασε στα χέρια των συμμοριών της Αλ Κάιντα. Την ώρα που ήταν σε εξέλιξη όλα αυτά, πραγματοποιήθηκε επίθεση στην αμερικάνικη πρεσβεία στη Λιβύη και η Αμερική διαπίστωσε ότι είναι δύσκολο να εμπιστευθεί τους Αδελφούς Μουσουλμάνους στην Αίγυπτο και υποστήριξε τη χούντα του στρατηγού Σίσι. Η Τουρκία όμως, για να εμποδίσει τους Κούρδους της Συρίας να προχωρήσουν σε αυτονομία στη Συρία, πρόσφερε κάθε βοήθεια και μέσον στις συμμορίες της Αλ Κάιντα για να πολεμήσουν κατά των Κούρδων. Γιατί οι Κούρδοι στην περιοχή Ροζάβα ανακοίνωσαν την αυτονομία τους, κάτι που αποτελούσε τον μεγαλύτερο φόβο της Τουρκίας. Η τουρκική ΕΥΠ (MIT) συνεχώς έστελνε πολεμικά εφόδια στους τζιχαντιστές.

Σε αυτό το χρονικό διάστημα πρωτοακούστηκε η οργάνωση **ISIS**, που τα περισσότερα στελέχη της είχαν έρθει απέξω. Όταν ξεκίνησαν οι συγκρούσεις στη Συρία, η πτέρυγα της Αλ Κάιντα του Ιράκ που είχε περάσει στη Συρία, δημιούργησε υπό την αρχηγία του **Αμπού Μουχαμέτ Ελ Τζολάνι**, την οργάνωση **«Ελ Νούσρα»**. Το «Ελ Νούσρα» μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα, δυνάμωσε μαζεύοντας πολεμιστές από την Τσετσενία μέχρι την Ευρώπη, από Λιβύη έως Τυνησία και Αφγανιστάν. Ο **Αμπού Μπεκίρ αλ Μπαγκντάντι**, διαπίστωνε ότι ο ηγέτης του Ελ Νούσρα, Τζολάνι, γίνεται όλο και περισσότερο πιο ισχυρός. Τότε έδωσε στη δημοσιότητα μία ανακοίνωση στην οποία τόνιζε ότι η οργάνωση Ελ Νούσρα είναι πτέρυγα του «Ισλαμικού Κράτους του Ιράκ» της Αλ Κάιντα και οι δύο οργανώσεις ενοποιήθηκαν με το καινούργιο όνομα **ISIS**. Όμως ο Αλ Τζολάνι ανακοίνωσε από την πλευρά του ότι δεν υπάρχει μία ενότητα όπως ανακοινώνει η οργάνωση «Ισλαμικό Κράτος του Ιράκ». Ο ηγέτης της Αλ Κάιντα **Αϊμάν αλ Ζαουάχρι** το 2013 σε ανακοίνωσή του επιβεβαίωσε ότι όντως δεν υπάρχει μια τέτοια ενότητα. Το **ISIS** άρχισε να έρχεται σε ρήξη με τις υπόλοιπες ισλαμικές οργανώσεις και μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα

ισχυροποιήθηκε στο βόρειο τμήμα της Συρίας, κάνοντας εισβολή στα τελωνεία και ελέγχοντας πετρελαιοπηγές.

Το κύριο χαρακτηριστικό του **ISIS**, είναι ότι όπου πραγματοποίησε εισβολή, αμέσως προχώρησε στην ανακήρυξη **χαλιφάτου**. Η συγκεκριμένη οργάνωση επειδή έκανε ανακήρυξη χαλιφάτου και συγκρούστηκε με άλλες ισλαμιστικές οργανώσεις που έπαιρναν θέση υπέρ του «Ελεύθερου Στρατού της Συρίας», θεωρήθηκε ότι υποστηρίζεται από το καθεστώς του Άσαντ. Προς το τέλος του 2013, το **ISIS** πραγματοποίησε εισβολή στην συριακή πόλη **Deyr Ez Zor** που βρίσκεται στα σύνορα Ιράκ - Συρίας, και το γεγονός ότι οι Σουνίτες είχαν έρθει στα πρόθυρα του πολέμου με την κυβέρνηση του Ελ Μαλίκι, βοήθησε το **ISIS** να βρει έδαφος να δυναμώσει τις σχέσεις του με τους Σουνίτες. Το Δεκέμβριο του 2013, όταν δολοφονήθηκε ο αδελφός του Σουνίτη βουλευτή **Αχμέτ Ελ Αλβάνι**, σημειώθηκαν μεγάλες ταραχές και το Γενάρη του 2014 έπεσαν για πρώτη φορά στα χέρια του **ISIS** δύο πόλεις, οι σουνιτικές πλειονότητας πόλεις **Φαλούντζα** και **Ραμάντι**. Αμέσως μετά ανακήρυξαν χαλιφάτο **[θρησκευτικό κράτος, σ.τ. μεταφραστή]** στην πόλη Φαλούντζα. Με λίγα λόγια, από τη θρησκευτική μειονότητα των Σουνιτών, που είχαν έρθει σε ρήξη με την κυβέρνηση Μαλίκι, αντλούσε δύναμη το **ISIS**.

Το ISIS και το μέλλον του Ιράκ

Πίσω λοιπόν από τη νικηφόρα προέλαση και την εισβολή του **ISIS** στη **Μοσούλη**, τον Ιούνιο του 2014, κρύβονται αφ' ενός υπολείμματα του σανταμικού καθεστώτος και αφ' ετέρου η καταπίεση των Σουνιτών που είχαν φτάσει στο μη περαιτέρω. Σύμφωνα με τις πληροφορίες που βλέπουν το φως της δημοσιότητας, το **ISIS** πριν την εισβολή στη Μοσούλη, είχε **7.000** πολεμιστές και **875** εκατομμύρια δολάρια έσοδα. Σύμφωνα με τις ίδιες πληροφορίες, ύστερα από την Μοσούλη **διπλασίασε** τον αριθμό των πολεμιστών του, με τη συμμετοχή Σουνιτών, ενώ τα έσοδά του έχουν φτάσει τα **2,4** δισ. Οι αριθμοί αυτοί δείχνουν πώς μεγάλωσε αυτή η οργάνωση μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα όταν ήρθε σε επαφή με τους Σουνίτες. Το **ISIS** όταν πήρε το μεγαλύτερο διυλιστήριο του Ιράκ **Μπέιτζι**, κατευθείαν το παράδωσε στις φυλές των Σουνιτών. Αυτό το παράδειγμα ερμηνεύει επίσης το πώς βρήκε μεγάλη υποστήριξη από τους Σουνίτες.

Όταν το **ISIS** με 1000-1500 πολεμιστές επιτέθηκε στη Μοσούλη, ο Νομάρχης της Μοσούλης και 30.000 στρατιώτες που φορούσαν πολιτικά ρούχα, αμέσως έφυγαν από την πόλη, με λίγα λόγια την παρέδωσαν στο **ISIS**. Πολλές δημοσιογραφικές ανταποκρίσεις από την Μοσούλη αναφέρουν ότι με αυτόν τον τρόπο οι Άραβες Σουνίτες που ενώθηκαν κάτω από την ομπρέλα του **ISIS**, πήραν την εκδίκησή τους από τον Μαλίκι. Αξίζει να τονίσουμε ότι ο Νομάρχης που άφησε την πόλη και έφυγε, είναι ο αδελφός του Προέδρου της Βουλής **Ουσάμε Νουτζέιτι**. Ο Νουτζέιτι, το 2010 είχε ζητήσει την αλληλεγγύη της Τουρκίας και Σαουδικής Αραβίας για να πετύχει την αυτονομία των σουνιτικών περιοχών. Ο πρώην αντιπρόεδρος του Ιράκ **Ταρέκ Χασιμί**, στη δήλωσή του ύστερα από την εισβολή στη Μοσούλη, είπε το εξής: **«Είναι επανάσταση των καταπιεσμένων»**. Όλα αυτά δείχνουν ότι οι Σουνίτες Άραβες εξεγέρθηκαν κάτω από την ομπρέλα του **ISIS**. Σε κάποια ΜΜΕ τονίζεται ότι έχουν ξεκινήσει εντάσεις και συγκρούσεις ανάμεσα στα υπολείμματα του σανταμικού καθεστώτος και το **ISIS**. Αυτό δεν αλλάζει την πραγματικότητα που προαναφέραμε. Με λίγα λόγια, η απαίτηση των Σουνιτών για αυτόνομες σουνιτικές περιοχές βρίσκει ανταπόκριση από το **ISIS**.

Από εκεί και πέρα τι θα γίνει;

Σήμερα δεν υπάρχει πια καμία ελπίδα οι Σουνίτες να υπακούουν στο καθεστώς του Μαλίκι. Το καθεστώς, για να επιτύχει κάποια σταθερότητα, παρακαλάει την Αμερική να επέμβει ξανά στη χώρα.

Η Αμερική ύστερα από τις εισβολές του **ISIS** κάλεσε τους Σίιτες, τους Σουνίτες και τους Κούρδους, να προχωρήσουν αμέσως στο σχηματισμό μιας καινούργιας εθνικής κυβέρνησης. Φαίνεται ότι η Αμερική, για τα συμφέροντά της, δεν θέλει ακόμα διαμελισμό του Ιράκ σε αυτή την συγκυρία. Καταρχήν η Αμερική έχει μεγάλες επιφυλάξεις και φόβους ότι σε ένα ενδεχόμενο διαμελισμό οι Σίιτες θα προσεγγίσουν προς το ιρανικό καθεστώς ενώ στις περιοχές των Σουνιτών η ενδυνάμωση του κάθε **ISIS** θα είναι μία απειλή και για το Ισραήλ αλλά και για τα αμερικάνικα συμφέροντα. Είναι σίγουρο ότι οι συγκρούσεις Σιιτών και Σουνιτών σημαίνουν αποδυνάμωση του ελέγχου της κεντρικής κυβέρνησης του Ιράκ πάνω στα ενεργειακά κοιτάσματα. Η Αμερική έχει ανησυχίες για την σημερινή κυβέρνηση και γι' αυτό ζητάει καινούργια εθνική κυβέρνηση [όπως ήδη έγινε -το άρθρο δημοσιεύθηκε τον Ιούνιο, όταν πρωθυπουργός ήταν ακόμη ο Μαλίκι -σημείωση του μεταφραστή]

Είναι φανερό ότι από τις εισβολές του **ISIS** οι Κούρδοι κατάφεραν να ανασυγκροτήσουν τις δυνάμεις τους, αλλά ταυτόχρονα, προβάλλοντας σθεναρές αντιστάσεις σ' αυτές τις περιοχές, φαίνεται να εξασφαλίζουν τις διεκδικήσεις τους στις αμφισβητούμενες περιοχές. Έτσι και αλλιώς, θεωρείται σίγουρο ότι το Κιρκούκ και άλλες περιοχές μετά τον πόλεμο θα ενωθούν με το έδαφος του ιρακινού Κουρδιστάν. Ταυτόχρονα, πληροφορίες αναφέρουν ότι οι Κούρδοι για **πέντε χρόνια** μπορούν να υπογράψουν συμφωνίες για την πώληση του πετρελαίου ενώ το **30%** του εθνικού εισοδήματος θα δοθεί στους Κούρδους.

Τόσο αυτή η συγκυρία στη Μέση Ανατολή, όσο και ο χαρακτήρας του πολέμου, δείχνουν ότι δεν θα μπορέσουν να ξεριζώσουν τελείως το **ISIS** όπως φιλοδοξούν, γιατί οι εισβολές και η επέμβαση του ιμπεριαλισμού δημιουργούν ευνοϊκές συνθήκες για αυτές τις οργανώσεις. Για να πάψει αυτή η οργάνωση να είναι απειλή, πρέπει προηγουμένως να λυθεί το θρησκευτικό και εθνικό πρόβλημα στην περιοχή. Μαζί με αυτό, πρέπει να σταματήσει η υποστήριξη της από την Τουρκία, τη Σαουδική Αραβία και από τους υπόλοιπους.

Η λύση είναι να εξασφαλιστεί η **ισότητα μεταξύ Σιιτών - Σουνιτών**, αλλά ταυτόχρονα η αναγνώριση της **αυτοδιάθεσης του κουρδικού λαού**. Καταρχήν πρέπει αμέσως να τερματιστεί η **ξένη επέμβαση** στην Συρία και στην περιοχή. Οποιαδήποτε λύση θα είναι προσωρινή, μέχρι να δημιουργηθούν παρόμοιες συγκυρίες ξανά. Αυτό δεν ισχύει μόνο για το Ιράκ και τη Συρία, αλλά ισχύει για την ευρύτερη περιοχή που βρίσκεται πάνω από τα υπάρχοντα **εθνικά - θρησκευτικά ρήγματα**. Όμως η σίγουρη λύση είναι ο **αγώνας των λαών ενάντια στον ιμπεριαλισμό** και τα συντηρητικά καθεστώτα που θα βάλει φραγμό στις ξένες επεμβάσεις, αλλά ταυτόχρονα θα εξασφαλίσει ισότητα και αδελφότητα σε κάθε επίπεδο. Δεν υπάρχει άλλο μέλλον.